

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

P8_TA(2017)0288

Reakcja na naruszenia praw człowieka w kontekście zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości, w tym ludobójstwa**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie reakcji na naruszenia praw człowieka w kontekście zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości, w tym ludobójstwa (2016/2239(INI))**

(2018/C 334/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Konwencję Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa z 9 grudnia 1948 r.,
- uwzględniając rozdział VII Karty Narodów Zjednoczonych (działania, które należy podjąć w razie zagrożenia pokoju, naruszenia pokoju i aktów agresji),
- uwzględniając Konwencję Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania z 10 grudnia 1984 r.,
- uwzględniając art. 18 Powszechnej deklaracji praw człowieka, art. 18 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, deklarację w sprawie eliminacji wszelkich form nietolerancji i dyskryminacji opartych na religii lub przekonaniach oraz wytyczne UE dotyczące propagowania i ochrony wolności religii lub przekonań,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 z dnia 31 października 2000 r. w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa,
- uwzględniając Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) z 17 lipca 1998 r., który wszedł w życie 1 lipca 2002 r.,
- uwzględniając poprawki z Kampali do statutu rzymskiego przyjęte podczas konferencji przeglądowej w Kampali (Uganda) w czerwcu 2010 r.,
- uwzględniając ramy ONZ dotyczące analizy masowych aktów okrucieństwa, przygotowane przez biuro specjalnych doradców ONZ ds. zapobiegania ludobójstwu i obowiązkowi ochrony,
- uwzględniając sprawozdanie Biura Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka z 15 marca 2015 r. w sprawie stanu przestrzegania praw człowieka w Iraku w świetle nadużyć popełnianych przez tzw. Islamskie Państwo w Iraku i Lewancie i powiązane z nim ugrupowania,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr A/71/L.48 z grudnia 2016 r. w sprawie ustanowienia międzynarodowego, bezstronnego i niezależnego mechanizmu wspomagającego prowadzenie dochodzeń i postępowań karnych w sprawie osób odpowiedzialnych za najpoważniejsze zbrodnie prawa międzynarodowego popełnione w Syryjskiej Republice Arabskiej od marca 2011 r.,
- uwzględniając dochodzenia specjalne Niezależnej Międzynarodowej Komisji Dochodzeniowej w sprawie Syryjskiej Republiki Arabskiej, którego wyniki opublikowano w dniu 1 marca 2017 r.,

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- uwzględniając wspólne stanowisko Rady 2001/443/WPZiB z dnia 11 czerwca 2001 r. w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego ⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2002/494/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającą europejską sieć punktów kontaktowych dotyczących osób odpowiedzialnych za ludobójstwo, zbrodnie przeciw ludzkości oraz zbrodnie wojenne ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2003/335/WSiSW z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wykrywania i karania ludobójstwa, zbrodni przeciw ludzkości i zbrodni wojennych ⁽³⁾,
- uwzględniając wspólne stanowisko Rady 2003/444/WPZiB z dnia 16 czerwca 2003 r. w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego ⁽⁴⁾,
- uwzględniając wytyczne UE dotyczące propagowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego,
- uwzględniając umowę o współpracy i pomocy między MTK a Unią Europejską ⁽⁵⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2011/168/WPZiB z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego ⁽⁶⁾,
- uwzględniając wspólny dokument roboczy służb Komisji i Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa w sprawie udoskonalenia zasady komplementarności (SWD(2013)0026),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 12 maja 2014 r. w sprawie kompleksowego podejścia UE,
- uwzględniając strategię sieci punktów kontaktowych UE ds. ścigania ludobójstwa w sprawie zwalczania bezkarności w odniesieniu do ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości i zbrodni wojennych w Unii Europejskiej i w jej państwach członkowskich przyjętą dnia 30 października 2014 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z 16 listopada 2015 r. w sprawie wsparcia UE dla sprawiedliwości okresu przejściowego,
- uwzględniając konkluzje Rady z 23 maja 2016 r. w sprawie regionalnej strategii UE dotyczącej Syrii i Iraku oraz zagrożenia ze strony Daiszu,
- uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji/ Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z 9 grudnia 2016 r. z okazji Międzynarodowego Dnia Pamięci i Godności Ofiar Zbrodni Ludobójstwa i Zapobiegania Takim Zbrodniom,
- uwzględniając Plan działania UE dotyczący praw człowieka i demokracji na lata 2015–2019,
- uwzględniając swoją rezolucję z 17 listopada 2011 r. w sprawie wsparcia UE dla MTK: stojąc w obliczu wyzwań i pokonując trudności ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 lipca 2014 r. w sprawie zbrodni agresji ⁽⁸⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 155 z 12.6.2001, s. 19.

⁽²⁾ Dz.U. L 167 z 26.6.2002, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 118 z 14.5.2003, s. 12.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 150 z 18.6.2003, s. 67.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 115 z 28.4.2006, s. 49.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 76 z 22.3.2011, s. 56.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 153 E z 31.5.2013, s. 115.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 224 z 21.6.2016, s. 31.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 8 października 2015 r. w sprawie masowych przesiedleń dzieci w Nigerii w wyniku ataków Boko Haram ⁽¹⁾ oraz z dnia 17 lipca 2014 r. w sprawie Nigerii – niedawne zamachy Boko Haram ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie przygotowań do Światowego Szczytu Humanitarnego: wyzwania i szanse w zakresie pomocy humanitarnej ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoje rezolucje: z dnia 24 listopada 2016 r. w sprawie sytuacji w Syrii ⁽⁴⁾, z dnia 27 października 2016 r. w sprawie sytuacji w północnym Iraku i Mosulu ⁽⁵⁾, z dnia 4 lutego 2016 r. w sprawie systematycznego masowego mordowania mniejszości religijnych przez tzw. „ISIS/Daisz” ⁽⁶⁾ i z dnia 11 czerwca 2015 r. w sprawie Syrii: sytuacja w Palmyrze i sprawa Mazena Darwisha ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A8-0222/2017),
- A. mając na uwadze, że zbrodnia ludobójstwa, zbrodnie przeciwko ludzkości i zbrodnie wojenne, znane również jako „masowe akty okrucieństwa”, stanowią najpoważniejsze zbrodnie popełniane na ludziach i są powodem do zaniepokojenia dla całej społeczności międzynarodowej; mając na uwadze, że głęboko wstrząsnęły one ludzkością;
- B. mając na uwadze, że wspólnota międzynarodowa jest obowiązana zapobiegać masowym aktom okrucieństwa; mając na uwadze, że jeżeli przestępstwa takie są popełniane, nie powinny pozostawać bezkarne i że należy zapewnić ich skuteczne, sprawiedliwe i szybkie ściganie na szczeblu krajowym lub międzynarodowym i zgodnie z zasadą komplementarności;
- C. mając na uwadze, że odpowiedzialność, sprawiedliwość, praworządność i walka z bezkarnością to zasadnicze elementy stanowiące podstawę wysiłków na rzecz pokoju, rozwiązywania konfliktów, pojednania i odbudowy;
- D. mając na uwadze, że prawdziwe pojednanie może opierać się jedynie na prawdzie i sprawiedliwości;
- E. mając na uwadze, że ofiarom takich zbrodni przysługuje prawo do zadośćuczynienia i rekompensaty oraz że uchodźcy, których dotknęły masowe akty okrucieństwa, powinni otrzymać pełne wsparcie społeczności międzynarodowej; mając na uwadze, że w tym kontekście istotne jest przyjęcie perspektywy uwzględniającej aspekt płci przez wyjście naprzeciw specjalnym potrzebom kobiet i dziewcząt w obozach dla uchodźców, podczas repatriacji i przesiedleń, w procesie rehabilitacji oraz odbudowy po konflikcie;
- F. mając na uwadze, że MTK odgrywa kluczową rolę w zwalczaniu bezkarności, przywracaniu pokoju oraz zapewnianiu ofiarom sprawiedliwości;
- G. mając na uwadze, że system odszkodowań dla ofiar zbrodni wchodzący w zakres kompetencji MTK czyni z niego jedyną taką instytucję sądowniczą na szczeblu międzynarodowym;
- H. mając na uwadze, że powszechne przystąpienie do statutu rzymskiego jest nieodzowne dla pełnej skuteczności MTK; mając na uwadze, że 124 państwa, w tym wszystkie państwa członkowskie UE, ratyfikowały Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego;
- I. mając na uwadze, że 34 państwa ratyfikowały poprawki z Kampali do statutu rzymskiego dotyczące zbrodni agresji, uznawanej za najpoważniejszą i najbardziej niebezpieczną formę nielegalnego użycia siły, co oznacza, że osiągnięto próg 30 ratyfikacji niezbędnych, by wdrożyć te postanowienia i umożliwić zgromadzeniu państw-stron ustanowienie, po 1 stycznia 2017 r., opartej na traktatach jurysdykcji MTK w odniesieniu do agresji;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0344.

⁽²⁾ Dz.U. C 224 z 21.6.2016, s. 10.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0459.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0449.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0422.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0051.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 407 z 4.11.2016, s. 61.

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- J. mając na uwadze, że w listopadzie 2016 r. Rosja postanowiła wycofać swój podpis pod statutem rzymskim; mając na uwadze, że w październiku 2016 r. Republika Południowej Afryki, Gambia i Burundi również ogłosiły wycofanie; mając na uwadze, że Unia Afrykańska (UA) przyjęła dnia 31 stycznia 2017 r. niewiążącą rezolucję obejmującą strategię wycofania się z MTK i wzywającą państwa członkowskie UA do rozważenia wdrożenia zawartych w niej zaleceń; mając na uwadze, że Gambia i Republika Południowej Afryki notyfikowały – odpowiednio w lutym i marcu 2017 r. – swoją decyzję o odwołaniu wypowiedzenia statutu rzymskiego;
- K. mając na uwadze, że współpraca między państwami-stronami statutu rzymskiego i z organizacjami regionalnymi ma zasadnicze znaczenie, szczególnie w sytuacjach, w których jurysdykcja MTK jest kwestionowana;
- L. mając na uwadze, że MTK prowadzi obecnie dziesięć dochodzeń w dziewięciu krajach (Gruzja, Mali, Wybrzeże Kości Słoniowej, Libia, Kenia, Sudan (Darfur), Uganda, Demokratyczna Republika Konga i (dwa dochodzenia) Republika Środkowoafrykańska);
- M. mając na uwadze, że zgodnie z zasadą komplementarności zapisaną w statucie rzymskim MTK działa wyłącznie w przypadkach, gdy sądy krajowe nie są w stanie lub nie chcą w rzeczywistości prowadzić dochodzeń w sprawie masowych aktów okrucieństwa i ścigać osób za nie odpowiedzialnych, a zatem państwa-strony zachowują pierwotną odpowiedzialność za stawianie przed sądem domniemanych sprawców najpoważniejszych przestępstw wzbudzających niepokój społeczności międzynarodowej;
- N. mając na uwadze, że we wspólnym stanowisku Rady 2001/443/WPZiB z dnia 11 czerwca 2001 r. w sprawie MTK państwa członkowskie oświadczyły, że zbrodnie podlegające jurysdykcji MTK stanowią przedmiot zainteresowania wszystkich państw członkowskich, które są zdecydowane współpracować w celu zapobiegania takim zbrodniom i położenia kresu bezkarności ich sprawców;
- O. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie są zagorzałymi stronnikami MTK od momentu jego powstania oraz zapewniają mu stałe wsparcie polityczne, dyplomatyczne, finansowe i logistyczne, łącznie z propagowaniem powszechnego charakteru systemu statutu rzymskiego i obroną jego integralności;
- P. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie zobowiązały się wobec Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża (MKCK) do stanowczego wspierania ustanowienia skutecznego mechanizmu służącego wzmocnieniu przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego; mając na uwadze, że Parlament zwrócił się do wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel o przedstawienie informacji na temat celów i strategii opracowanej z myślą o wypełnieniu tego zobowiązania;
- Q. mając na uwadze, że wiele masowych aktów okrucieństwa popełniono na terytorium krajów niegdyś należących do Jugosławii podczas wojen, które toczyły się w latach 1991–1995;
- R. mając na uwadze, że postępowania sądowe dotyczące masowych aktów okrucieństwa popełnionych podczas wojen w latach 1991–1995 na terytorium krajów niegdyś należących do Jugosławii toczą się bardzo powoli;
- S. mając na uwadze, że Syria przystąpiła do Konwencji w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa w 1955 r. oraz do Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur w 2004 r.;
- T. mając na uwadze, że w rezolucji z dnia 27 października 2016 r. Parlament przypomniał, że naruszenia praw człowieka przez ISIS/Daisz obejmują ludobójstwo;
- U. mając na uwadze, że w kilku sprawozdaniach ONZ, w tym Niezależnej Międzynarodowej Komisji Dochodzeniowej w sprawie Syrii, specjalnego doradcy Sekretarza Generalnego ONZ ds. zapobiegania ludobójstwu, specjalnego doradcy sekretarza generalnego ONZ ds. obowiązku ochrony, specjalnego sprawozdawcy ds. mniejszości i Biura Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka, a także w źródłach organizacji pozarządowych stwierdzono, że czyny popełniane przez wszystkie strony konfliktu mogą stanowić masowe akty okrucieństwa oraz że wszystkie strony konfliktu popełniały zbrodnie wojenne podczas walk o Aleppo w grudniu 2016 r.;
- V. mając na uwadze, że MTK stwierdził, że istnieją racjonalne podstawy do uznania, że organizacja Boko Haram popełnia w Nigerii zbrodnie przeciwko ludzkości określone w art. 7 statutu, w tym morderstwa i prześladowania;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

- W. mając na uwadze, że zważywszy na setki egzekucji wykonanych w Burundi od kwietnia 2015 r., w sprawozdaniu z niezależnego dochodzenia ONZ w sprawie Burundi stwierdzono, że wiele osób w tym państwie powinno być ściganych w związku z zarzucanymi im zbrodniami przeciwko ludzkości;
- X. mając na uwadze, że organizacje społeczeństwa obywatelskiego, międzynarodowi prawnicy i organizacje pozarządowe zwracają uwagę, że wydarzenia, które miały miejsce w Burundi pod koniec 2016 r., można uznać za ludobójstwo;
- Y. mając na uwadze, że międzynarodowe przepisy dotyczące zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości są wiążące również dla podmiotów niepaństwowych lub osób działających w imieniu lub w ramach organizacji niepaństwowych; mając na uwadze, że obecnie – gdy podmioty niepaństwowe są w coraz większym stopniu obecne w konfliktach zbrojnych i wspierają oraz popełniają takie poważne przestępstwa – należy tym bardziej stanowczo przypominać o tej zasadzie;
- Z. mając na uwadze, że pod pewnymi warunkami państwa mogą również zostać pociągnięte do odpowiedzialności za niewypełnienie zobowiązań wynikających z traktatów i konwencji międzynarodowych, które podlegają jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, w tym Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania z 1984 r. oraz Konwencji ONZ w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa z 1948 r.;
- AA. mając na uwadze, że Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości może uznać odpowiedzialność państwa;
- AB. mając na uwadze, że w celu zastraszenia i poniżenia wroga wszystkie strony konfliktu wykorzystują gwałty i przemoc seksualną jako taktikę wojenną; ponadto podczas konfliktu gwałtownie wzrasta przemoc ze względu na płęć i niegodziwe traktowanie w celach seksualnych;
- AC. mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet zarówno podczas konfliktu, jak i po jego zakończeniu może być postrzegana jako część kontinuum rozpoczynającego się na dyskryminacji, której kobiety doświadczają w czasach, kiedy konflikt nie występuje; mając na uwadze, że konflikt pogłębia istniejące wcześniej wzorce dyskryminacji ze względu na płęć i historycznie nierówny układ sił w stosunkach między płęciami oraz naraża kobiety i dziewczęta na wyższe ryzyko przemocy seksualnej, fizycznej i psychicznej;
1. przypomina, że UE zobowiązała się do działania na arenie międzynarodowej zgodnie z zasadami, które leżą u podstaw jej utworzenia, takimi jak demokracja, praworządność oraz poszanowanie praw człowieka, a także do popierania zasad zawartych w Karcie ONZ i prawie międzynarodowym; w tym kontekście potwierdza, że pierwszorzędne znaczenie dla UE powinno mieć ustalenie i pociągnięcie do odpowiedzialności osób winnych poważnym naruszeniom praw człowieka, których ciężar kwalifikuje je jako zbrodnie przeciw ludzkości i ludobójstwo, oraz drastycznemu łamaniu międzynarodowego prawa humanitarnego, urastającemu do rangi zbrodni wojennych;
 2. wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby wykorzystywały cały swój potencjał polityczny, by zapobiec wszelkim czynom, które można by uznać za masowy akt okrucieństwa, skutecznie i w sposób skoordynowany reagować w przypadkach, gdy dochodzi do takich aktów, zmobilizować wszystkie zasoby niezbędne do postawienia przed sądem wszystkich osób odpowiedzialnych, jak również pomagać ofiarom oraz wspierać procesy stabilizacji i pojednania;

Potrzeba skoncentrowania się na zapobieganiu masowym aktom okrucieństwa

3. wzywa umawiające się strony Konwencji ONZ w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa z 1948 r., czterech konwencji genewskich z 1949 r., Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania z 1984 r. oraz innych właściwych porozumień międzynarodowych, w tym państwa członkowskie UE, aby podejmowały wszelkie działania niezbędne do zapobiegania popełnianiu masowych aktów okrucieństwa na ich terytorium, pod ich jurysdykcją lub przez ich obywateli, zgodnie z tym, co zobowiązały się czynić; wzywa wszystkie państwa, które jeszcze nie ratyfikowały wyżej wymienionych konwencji, aby to zrobiły;
4. podkreśla, że społeczność międzynarodowa powinna pilnie nasilić starania mające na celu monitorowanie wszelkich konfliktów lub potencjalnych konfliktów mogących prowadzić do jakichkolwiek czynów, które można by uznać za masowy akt okrucieństwa, oraz reagowanie w przypadku takich konfliktów;
5. apeluje do społeczności międzynarodowej, by ustanowiła instrumenty umożliwiające minimalizację luki w odniesieniu do ostrzegania i reagowania, takie jak system wczesnego ostrzegania UE, tak aby zapobiegać powstawaniu, odradzaniu się i eskalacji gwałtownych konfliktów;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

6. wzywa UE do wzmożenia wysiłków w celu wypracowania spójnego i skutecznego podejścia pozwalającego na czas rozpoznawać kryzysy lub sytuacje konfliktowe, które mogłyby prowadzić do masowych aktów okrucieństwa, oraz reagować na nie; w szczególności podkreśla wagę i konieczność skutecznej wymiany informacji i koordynowania działań zapobiegawczych między instytucjami UE, w tym delegaturami UE, misjami i operacjami w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) oraz państwami członkowskimi wraz z ich przedstawicielstwami dyplomatycznymi; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje nową inicjatywę Komisji dotyczącą białej księgi, która doprowadziłaby do zwiększenia skuteczności działań zewnętrznych UE; podkreśla znaczenie misji i operacji cywilnych w ramach WPBiO prowadzonych po zakończeniu konfliktu w celu wsparcia pojednania w państwach trzecich, zwłaszcza tych, na których terenie popełniono zbrodnie przeciw ludzkości;

7. jest zdania, że UE powinna włączyć do swojego kompleksowego podejścia do konfliktów i kryzysów zewnętrznych instrumenty niezbędne do rozpoznawania wszelkich masowych aktów okrucieństwa i zapobiegania im na wczesnym etapie; w tym kontekście zwraca uwagę na ramy ONZ dotyczące analizy masowych aktów okrucieństwa, przygotowane przez biuro specjalnych doradców ONZ ds. zapobiegania ludobójstwu i obowiązkowi ochrony; uważa, że UE i jej państwa członkowskie zawsze powinny zajmować zdecydowane stanowisko w przypadkach, gdy zbrodnie wydają się nieuchronne, i korzystać wtedy ze wszystkich instrumentów pokojowych, którymi dysponują, takich jak stosunki dwustronne, fora wielostronne i dyplomacja publiczna;

8. apeluje do wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel, aby: kontynuowała współpracę z pracownikami delegatur UE i ambasad państw członkowskich oraz szkolenie ich, a także członków misji cywilnych i wojskowych, w zakresie międzynarodowych praw człowieka, prawa humanitarnego i prawa karnego, w tym w zakresie zdolności wykrywania potencjalnych sytuacji związanych ze zbrodniami wojennymi, zbrodniami przeciwko ludzkości, ludobójstwem i poważnymi naruszeniami międzynarodowego prawa humanitarnego, m.in. przez regularne kontakty z lokalnym społeczeństwem obywatelskim; zapewniła, aby specjaliści przedstawiciele UE w razie potrzeby stali na straży obowiązkowi ochrony, oraz rozszerzyła mandat specjalnego przedstawiciela UE ds. praw człowieka w taki sposób, aby obejmował kwestie związane z obowiązkiem ochrony; nadal wspierała punkt kontaktowy UE na potrzeby obowiązkowi ochrony w ramach istniejących struktur i zasobów Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), którego zadaniem byłoby w szczególności obszerne informowanie o skutkach obowiązkowi ochrony oraz dbanie o terminowy przepływ informacji na temat sytuacji kryzysowych między wszystkimi zainteresowanymi podmiotami, przy czym należy zachęcać również do utworzenia w państwach członkowskich punktów kontaktowych ds. obowiązkowi ochrony; nadal usprawniała i wzmacniała dyplomację prewencyjną i mediację;

9. podkreśla konieczność posiadania przez kraje i regiony zagrożone konfliktem wykwalifikowanych i godnych zaufania sił bezpieczeństwa; wzywa UE i państwa członkowskie do podejmowania dalszych wysiłków mających na celu opracowywanie programów służących budowaniu zdolności dla sektora bezpieczeństwa, a także tworzenie platform promowania kultury poszanowania praw człowieka i konstytucji, integralności i służby publicznej wśród lokalnych sił bezpieczeństwa i sił zbrojnych;

10. podkreśla, że zajęcie się pierwotnymi przyczynami przemocy i konfliktu, przyczynianie się do tworzenia pokojowych i demokratycznych warunków, zapewnienie poszanowania praw człowieka, w tym ochrony kobiet, młodzieży i dzieci, mniejszości oraz społeczności LBGTL, wraz z promowaniem dialogu międzyreligijnego i międzykulturowego, mają kluczowe znaczenie dla zapobiegania ludobójstwu i zbrodniom przeciwko ludzkości;

11. wzywa do opracowania – na szczeblu międzynarodowym, regionalnym i krajowym – programów edukacyjnych i kulturalnych promujących zrozumienie przyczyn masowych aktów okrucieństwa i ich skutków dla ludzkości oraz podnoszących świadomość tego, że konieczne i istotne jest pielęgnowanie pokoju, propagowanie praw człowieka i tolerancji religijnej, a także ściganie wszystkich takich aktów i prowadzenie dochodzeń w ich sprawie; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje zorganizowanie pierwszego dorocznego Dnia UE przeciwko Bezkarłości Zbrodni Ludobójstwa, Zbrodni przeciwko Ludzkości i Zbrodni Wojennych;

Wspieranie dochodzeń w sprawie ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości i zbrodni wojennych oraz ścigania takich aktów

12. potwierdza swoje pełne poparcie dla MTK, statutu rzymskiego, prokuratury, prokuratorskich uprawnień *proprio motu*, a także postępów w zakresie wszczynania nowych dochodzeń, co jest jednym z podstawowych sposobów zwalczania bezkarłości masowych aktów okrucieństwa;

13. z zadowoleniem przyjmuje spotkanie przedstawicieli UE i MTK, które odbyło się w dniu 6 lipca 2016 r. w Brukseli, przygotowujące do 2. posiedzenia okrągłego stołu UE–MTK, mające na celu umożliwienie odpowiednim pracownikom MTK i instytucji europejskich zidentyfikowanie wspólnych obszarów zainteresowania, wymianę informacji dotyczących właściwych działań i zapewnienie lepszej współpracy między UE a MTK;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

14. potwierdza, że utrzymanie niezależności MTK jest kluczowe nie tylko dla zapewnienia jego pełnej skuteczności, lecz także dla propagowania powszechności statutu rzymskiego;
15. ostrzega, że egzekwowanie sprawiedliwości nie może opierać się na równoważeniu sprawiedliwości i jakichkolwiek względów politycznych, ponieważ takie równoważenie nie wspierałoby wysiłków mających na celu pojednanie, a osłabiłoby je;
16. ponownie potwierdza zasadnicze znaczenie powszechnego przystąpienia do Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego; wzywa państwa, które jeszcze tego nie uczyniły, do ratyfikowania statutu rzymskiego, Umowy o przywilejach i immunitetach MTK oraz poprawek z Kampali do statutu rzymskiego w celu wspierania rozliczalności i pojednania, mających kluczowe znaczenie dla zapobiegania aktom okrucieństwa w przyszłości; potwierdza również podstawowe znaczenie integralności statutu rzymskiego;
17. z ogromnym ubolewaniem odnotowuje niedawne zapowiedzi wypowiedzenia statutu rzymskiego, co jest problematyczne w szczególności ze względu na dostęp ofiar do wymiaru sprawiedliwości i powinno zostać stanowczo potępione; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Gambia i Republika Południowej Afryki wycofały swoje notyfikacje wypowiedzenia; stanowczo wzywa pozostałe zainteresowane państwo, by ponownie rozważyło swoją decyzję; ponadto wzywa UE do poczynienia wszelkich niezbędnych wysiłków w celu zapewnienia, aby nie wypowiedziano statutu, w tym przez współpracę z Unią Afrykańską; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że zgromadzenie państw-stron MTK wyraziło zgodę na rozważenie proponowanych poprawek do statutu rzymskiego, aby odpowiedzieć na zastrzeżenia Unii Afrykańskiej zgłoszone podczas specjalnego szczytu;
18. wzywa cztery państwa będące sygnatariuszami, które poinformowały sekretarza generalnego ONZ, że nie zamierzają już być stronami statutu rzymskiego, aby ponownie rozważyły swoją decyzję; ponadto zauważa, że trzech członków stałych Rady Bezpieczeństwa ONZ nie jest stronami statutu rzymskiego;
19. ponadto wzywa wszystkie państwa-strony MTK do intensyfikacji wysiłków na rzecz propagowania powszechnego przystępowania do MTK oraz Umowy o przywilejach i immunitetach MTK; uważa, że Komisja i ESDZ, wspólnie z państwami członkowskimi, powinny w dalszym ciągu zachęcać państwa trzecie do ratyfikowania i wdrożenia statutu rzymskiego oraz Umowy o przywilejach i immunitetach MTK, a także dokonać oceny osiągnięć UE w tym zakresie;
20. podkreśla znaczenie zapewnienia wkładów finansowych na rzecz MTK niezbędnych do jego skutecznego funkcjonowania, albo w postaci wkładów państw-stron, albo przez unijne mechanizmy finansowania takie jak Europejski Instrument na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR) lub Europejski Fundusz Rozwoju (EFR), ze zwróceniem szczególnej uwagi na finansowanie podmiotów społeczeństwa obywatelskiego pracujących nad upowszechnianiem międzynarodowego systemu sądownictwa karnego oraz kwestiami związanymi z MTK;
21. z zadowoleniem przyjmuje beczenną pomoc udzielaną MTK przez organizacje społeczeństwa obywatelskiego; wyraża zaniepokojenie w związku z groźbami i przypadkami zastraszania skierowanymi do niektórych organizacji społeczeństwa obywatelskiego współpracujących z MTK; wzywa do podjęcia wszelkich niezbędnych działań w celu zapewnienia organizacjom społeczeństwa obywatelskiego bezpiecznego otoczenia, tak aby mogły one działać i współpracować z MTK oraz radzić sobie z groźbami i aktami zastraszania, które są w nie w związku z tym wymierzone;
22. odnotowuje postępy poczynione we wdrażaniu planu działania z dnia 12 lipca 2011 r. w następstwie decyzji Rady z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie MTK; domaga się oceny realizacji planu działania w celu określenia możliwych obszarów, w których skuteczność działań UE można by poprawić, z uwzględnieniem promowania integralności i niezależności MTK;
23. wzywa wszystkie państwa, które ratyfikowały statut rzymski, do pełnej współpracy z MTK w działaniach mających na celu przeprowadzenie dochodzeń w sprawie osób odpowiedzialnych za poważne przestępstwa międzynarodowe i postawienie ich przed sądem, do poszanowania autorytetu MTK oraz do pełnego wdrożenia jego orzeczeń;
24. zdecydowanie zachęca UE i jej państwa członkowskie do wykorzystania wszelkich dostępnych narzędzi politycznych i dyplomatycznych, by wspierać skuteczną współpracę z MTK, zwłaszcza w odniesieniu do programów ochrony świadków oraz do wykonywania zaległych nakazów aresztowania, ze szczególnym uwzględnieniem 13 podejrzanych, którzy zbiegli; wzywa Komisję, ESDZ i Radę, aby osiągnęły porozumienia w sprawie przyjęcia konkretnych środków służących reagowaniu na brak współpracy z MTK, które stanowiłyby uzupełnienie oświadczeń politycznych;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

25. wzywa UE i jej państwa członkowskie do wykorzystania wszelkich środków wobec państw trzecich, w tym do rozważenia sankcji – w szczególności w przypadku krajów, których sytuacja jest przedmiotem dochodzenia prowadzonego przez MTK, oraz krajów, które są przedmiotem wstępnej analizy MTK – aby wzmocnić ich polityczną wolę pełnej współpracy oraz wesprzeć ich zdolność do wszczynania krajowych postępowań dotyczących masowych aktów okrucieństwa; wzywa również UE i jej państwa członkowskie do zaoferowania tym państwom pełnego wsparcia, aby pomóc im w zachowaniu zgodności z wymogami MTK; wzywa państwa członkowskie, aby w pełni przestrzegały wspólnego stanowiska Rady 2008/944/WPZiB z dnia 8 grudnia 2008 r.;

26. uważa, że ofiarom masowych aktów okrucieństwa należy zapewnić dostęp do skutecznych i możliwych do wyegzekwowania środków naprawczych i odszkodowań; podkreśla specjalną rolę ofiar i świadków w postępowaniach przed MTK oraz potrzebę konkretnych środków mających na celu zapewnienie ich bezpieczeństwa i skutecznego uczestnictwa zgodnie ze statutem rzymskim; wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby umieszczały prawa ofiar w centrum wszystkich działań podejmowanych w walce z bezkarnością oraz dobrowolnie uczestniczyły w funduszu powierniczym MTK na rzecz ofiar;

27. apeluje do ESDZ o zapewnienie, by odpowiedzialność za masowe akty okrucieństwa oraz wsparcie dla MTK włączono do priorytetów polityki zagranicznej UE, w tym za pośrednictwem procesu rozszerzenia, przez systematyczne uwzględnianie walki z bezkarnością; podkreśla w tym kontekście znaczącą rolę parlamentarzystów w promowaniu MTK oraz walce z bezkarnością, w tym przez współpracę międzyparlamentarną;

28. wzywa państwa członkowskie do zadbania o to, by w mandatach właściwych regionalnych specjalnych przedstawicieli UE zawrzeć koordynację i współpracę z MTK; ponawia apel do wiceprzewodniczącej/ wysokiej przedstawiciel, aby wyznaczyła specjalnego przedstawiciela UE ds. międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości, mającego uprawnienia, by upowszechniać, uwypuklać i reprezentować zaangażowanie UE na rzecz walki z bezkarnością i na rzecz MTK we wszystkich aspektach unijnej polityki zagranicznej;

29. podkreśla kluczową rolę Parlamentu w monitorowaniu działań UE w tym zakresie; z zadowoleniem przyjmuje dodanie sekcji odnoszącej się do walki z bezkarnością oraz do MTK w sprawozdaniu rocznym Parlamentu w sprawie praw człowieka i demokracji na świecie, a ponadto sugeruje, by Parlament odgrywał bardziej aktywną rolę przez promowanie walki z bezkarnością i działalności MTK oraz uwzględnianie tych kwestii we wszystkich strategiach politycznych UE i działaniach jej instytucji, w szczególności w pracach komisji Parlamentu odpowiedzialnych za politykę zewnętrzną Unii oraz delegacji Parlamentu ds. stosunków z państwami trzecimi;

30. podkreśla, że zgodnie z zasadą komplementarności działań MTK główną odpowiedzialność za prowadzenie dochodzeń w sprawie masowych aktów okrucieństwa i za ich ściganie ponoszą państwa-strony; wyraża zaniepokojenie tym, że nie wszystkie państwa członkowskie UE mają w swoim ustawodawstwie definicje tych aktów w rozumieniu prawa krajowego, które pozwoliłyby ich sądom sprawować nad tymi przestępstwami jurysdykcję; wzywa UE i państwa członkowskie do pełnego wykorzystania zestawu narzędzi służących doskonaleniu zasady komplementarności;

31. zachęca państwa członkowskie do zmiany art. 83 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, tak aby dodać masowe akty okrucieństwa do listy przestępstw, które podlegają kompetencji UE;

32. zdecydowanie zachęca UE, by przygotowała i zapewniła zasoby na potrzeby sporządzenia planu działania w sprawie walki z bezkarnością w Europie, dotyczącego zbrodni podlegających prawu międzynarodowemu, zawierającego czytelne punkty odniesienia dla instytucji UE i państw członkowskich w celu wzmocnienia dochodzeń krajowych w sprawie ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości i zbrodni wojennych oraz ścigania takich czynów na szczeblu krajowym;

33. przypomina, że państwa – w tym państwa członkowskie UE – mogą indywidualnie wszczynać postępowania przeciwko innym państwom przed Międzynarodowym Trybunałem Sprawiedliwości w związku z naruszeniem na szczeblu państwowym zobowiązań wynikających z traktatów i konwencji międzynarodowych, w tym Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania z 1984 r. oraz Konwencji ONZ w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa z 1948 r.;

34. przypomina o swoim stanowczym potępieniu masowych aktów okrucieństwa popełnionych przez reżim Assada w Syrii, które mogą być uznawane za ciężkie zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciwko ludzkości, oraz ubolewa, że sprawcy tych zbrodni w Syrii cieszą się bezkarnością;

35. ubolewa nad powszechnym nieprzestrzeganiem międzynarodowego prawa humanitarnego oraz zastraszającą liczbą zgonów wśród ludności cywilnej oraz ataków na infrastrukturę cywilną w konfliktach zbrojnych na świecie; wzywa społeczność międzynarodową do zorganizowania międzynarodowej konferencji w celu przygotowania nowego międzynarodowego mechanizmu śledzenia i gromadzenia danych oraz publicznego informowania o naruszeniach podczas konfliktów zbrojnych; ponawia swój apel do wiceprzewodniczącej/ wysokiej przedstawiciel o coroczne przedstawianie publicznego wykazu domniemanych sprawców ataków na szkoły i szpitale w celu określenia odpowiednich działań UE na rzecz położenia kresu takim atakom;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

36. wzywa państwa członkowskie do ratyfikowania głównych instrumentów międzynarodowego prawa humanitarnego oraz innych właściwych instrumentów prawnych; uznaje znaczenie wytycznych UE dotyczących promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego i ponawia swój apel do wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawicielki i ESDZ o przyspieszenie ich wdrażania, w szczególności w odniesieniu do zbrodni wojennych na Bliskim Wschodzie; apeluje do UE o wspieranie inicjatyw mających na celu rozpowszechnianie wiedzy o międzynarodowym prawie humanitarnym i dobrych praktykach w zakresie jego stosowania oraz wzywa UE, by skutecznie wykorzystwała wszelkie dostępne narzędzia dwustronne, aby propagować przestrzeganie międzynarodowego prawa humanitarnego przez jej partnerów, w tym za pośrednictwem dialogu politycznego;

37. podkreśla, że państwa członkowskie powinny odmawiać zapewniania broni, sprzętu lub wsparcia finansowego bądź politycznego rządów lub podmiotom niepaństwowym, które naruszają międzynarodowe prawo humanitarne, w tym przez dopuszczanie się gwałtów lub innego rodzaju przemocy seksualnej wobec kobiet i dzieci;

38. ponadto wzywa UE i jej państwa członkowskie aby wspierały – zgodnie z zobowiązaniem zawartym w Planie działania UE dotyczącym praw człowieka i demokracji na lata 2015–2019 – procesy reform i krajowe wysiłki na rzecz budowania potencjału, mające na celu wzmocnienie niezawisłości sądownictwa, organów ścigania, systemu penitencjarnego i programów odszkodowań w państwach trzecich bezpośrednio dotkniętych domniemanym popełnieniem takich zbrodni; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje ramy UE z 2015 r. dotyczące wsparcia dla sprawiedliwości okresu przejściowego oraz oczekuje ich skutecznego wdrożenia;

Walka z bezkarnością podmiotów niepaństwowych

39. zauważa, że międzynarodowe prawo karne – a szczególnie mandat i jurysdykcja międzynarodowych trybunałów karnych – jasno określa odpowiedzialność osób należących do grup niepaństwowych popełniających zbrodnie prawa międzynarodowego; podkreśla, że odpowiedzialność ta dotyczy nie tylko takich osób, lecz także bezpośrednich współsprawców zbrodni prawa międzynarodowego; zachęca wszystkie państwa członkowskie UE, aby postawiły przed sądem podmioty państwowe, podmioty niepaństwowe oraz osoby odpowiedzialne za zbrodnie wojenne, zbrodnie przeciwko ludzkości i ludobójstwo;

40. podkreśla, że popełnianie przez ISIS/Daisz lub inne podmioty niepaństwowe okrutnych zbrodni przeciwko kobietom i dziewczętom jest przedmiotem wielu doniesień właściwych organów międzynarodowych, i zauważa, że międzynarodowe środowisko prawnicze stara się zastosować do tych zbrodni międzynarodowe ramy prawa karnego;

41. w tym kontekście ponownie stanowczo potępia odrażające zbrodnie i naruszenia praw człowieka popełnione przez podmioty niepaństwowe takie jak Boko Haram w Nigerii oraz ISIS/Daisz w Syrii i Iraku; jest wstrząśnięty rozmiarami popełnionych zbrodni, które obejmują zabójstwa, tortury, gwałty, zniewolenie i niewolnictwo seksualne, rekrutowanie dzieci-żołnierzy, wymuszoną zmianę religii oraz systematyczne zabójstwa osób należących do mniejszości religijnych, w tym chrześcijan, jazydów i innych; przypomina, że według MTK przemoc seksualną można uznać za zbrodnię wojenną i zbrodnię przeciwko ludzkości; uważa, że ściganie sprawców powinno być priorytetem dla wspólnoty międzynarodowej;

42. zachęca UE i jej państwa członkowskie do walki z bezkarnością oraz do aktywnego wspierania międzynarodowych wysiłków zmierzających do postawienia przed sądem członków grup niepaństwowych takich jak Boko Haram, ISIS/Daisz i wszelkie inne podmioty popełniające zbrodnie przeciwko ludzkości; wzywa do przyjęcia jasnego podejścia do kwestii ścigania bojowników ISIS/Daiszu i ich podżegaczy, w tym poprzez wykorzystanie wiedzy fachowej sieci UE w zakresie dochodzenia i ścigania ludobójstwa, zbrodni przeciwko ludzkości i zbrodni wojennych;

43. podkreśla, że UE i jej państwa członkowskie powinny wspierać ściganie członków grup niepaństwowych takich jak ISIS/Daisz poprzez dążenie do konsensusu w Radzie Bezpieczeństwa ONZ w odniesieniu do przekazania jurysdykcji do MTK, gdyż Syria i Irak nie są stronami statutu rzymskiego; podkreśla, że UE powinna zbadać i wesprzeć – na szczeblu międzynarodowym i wszelkimi środkami – możliwości przeprowadzenia dochodzenia w sprawie zbrodni popełnionych przez wszystkie strony konfliktu syryjskiego, w tym ISIS/Daisz, i ścigania tych zbrodni, np. przez ustanowienie międzynarodowego trybunału karnego dla Iraku i Syrii;

44. z ubolewaniem przyjmuje weto stawiane przez Rosję i Chiny jako członków stałych Rady Bezpieczeństwa ONZ przeciw zgłoszeniu sytuacji w Syrii do prokuratora MTK na podstawie rozdziału VII karty ONZ oraz przeciw przyjęciu środka mającego na celu ukaranie Syrii za stosowanie broni chemicznej; wzywa UE, aby poparła szybkie działania mające na celu reformę funkcjonowania Rady Bezpieczeństwa ONZ, w szczególności w zakresie korzystania z prawa weta, a zwłaszcza francuską inicjatywę, by powstrzymać się od korzystania z tego prawa, gdy istnieją dowody na ludobójstwo, zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciwko ludzkości;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

45. zachęca, by ostatecznie wezwano do stosowania zasad określonych w rozdziale VII Karty ONZ z myślą o przestrzeganiu zasady obowiązku ochrony, zawsze pod auspicjami społeczności międzynarodowej i po zatwierdzeniu przez Radę Bezpieczeństwa ONZ;

46. z zadowoleniem przyjmuje powołanie przez Radę Praw Człowieka Niezależnej Międzynarodowej Komisji Dochodzeniowej w sprawie Syrii, a także powołanie przez Zgromadzenie Ogólne ONZ międzynarodowego, bezstronnego i niezależnego mechanizmu (IIM) w celu udzielenia pomocy w dochodzeniu w sprawie poważnych przestępstw popełnionych w Syrii; podkreśla potrzebę utworzenia podobnego niezależnego mechanizmu w przypadku Iraku oraz wzywa wszystkie państwa członkowskie UE, wszystkie strony konfliktu w Syrii, społeczeństwo obywatelskie i cały system ONZ do pełnej współpracy z IIM i do przekazywania mu wszelkich posiadanych potencjalnie informacji i dokumentów, aby pomóc w realizacji mandatu tego mechanizmu; dziękuje tym państwom członkowskim UE, które wsparły finansowo IIM, i wzywa te, które jeszcze tego nie uczyniły, do udzielenia takiego wsparcia;

47. wzywa UE do zapewniania odpowiedniego finansowania organizacjom, które prowadzą dochodzenia w oparciu o ogólnodostępne informacje i pracują nad cyfrowym gromadzeniem dowodów zbrodni wojennych i zbrodni przeciw ludzkości, tak aby zapewnić rozliczalność i postawić sprawców przed sądem;

48. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki UE ukierunkowane na wspieranie prac Komisji ds. Międzynarodowego Wymiaru Sprawiedliwości i Rozliczalności oraz innych organizacji pozarządowych, które dokumentują masowe akty okrucieństwa; wzywa UE do udzielenia bezpośredniego wsparcia społeczeństwu obywatelskiemu w Iraku i Syrii w zakresie gromadzenia, zachowywania i ochrony dowodów zbrodni popełnionych w Iraku i Syrii przez wszystkie strony tych konfliktów, w tym ISIS/Daisz; wzywa do gromadzenia i przechowywania dowodów – cyfrowych i innych – dotyczących zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości i ludobójstwa popełnionych przez wszystkie strony konfliktu, co stanowi kluczowy element walki z bezkarnością i podstawowy priorytet; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Zjednoczonego Królestwa, Belgii i Iraku na szczycie ONZ (koalicję na rzecz postawienia Daiszu przed sądem), mającą na celu gromadzenie dowodów zbrodni popełnianych przez ISIS/Daisz w Syrii i Iraku w celu ułatwienia ścigania ich na szczycie międzynarodowym, oraz wzywa państwa członkowskie UE do przystąpienia do koalicji lub jej wsparcia; nadal wspiera działania w ramach inicjatywy na rzecz ratowania dziedzictwa kulturowego oraz związane z nią działania w zakresie gromadzenia danych w Syrii i Iraku związanych z niszczeniem dziedzictwa archeologicznego i kulturowego;

49. zachęca UE i państwa członkowskie do realizacji wszelkich koniecznych działań mających na celu skuteczne przerwanie przepływu środków docierających do ISIS/Daiszu, obejmujących broń palną, pojazdy, wpływy gotówkowe i wiele innych rodzajów aktywów;

50. wzywa UE do nałożenia sankcji na te państwa lub organy, które bezpośrednio lub pośrednio ułatwiają przepływ zasobów do ISIS/Daiszu i w ten sposób przyczyniają się do rozwoju jego przestępczej działalności terrorystycznej;

51. podkreśla, że państwa członkowskie UE powinny przeprowadzić dochodzenia w sprawie wszystkich zarzutów oraz ścigać osoby będące ich obywatelami lub podlegające ich jurysdykcji, które popełniły lub próbowały popełnić masowe akty okrucieństwa w Iraku i Syrii lub współuczestniczyły w takich aktach, a w przeciwnym razie wnieść dane sprawy do MTK zgodnie ze statutem rzymskim; przypomina jednak, że ściganie członków ISIS/Daiszu w państwach członkowskich może być jedynie środkiem uzupełniającym w stosunku do międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości;

52. podkreśla znaczenie umowy o współpracy i pomocy między MTK a Unią Europejską; wzywa państwa członkowskie do zastosowania zasady represji wszechświatowej w zwalczaniu bezkarności i podkreśla znaczenie tej zasady dla skuteczności i sprawnego funkcjonowania systemu międzynarodowego sądownictwa karnego; wzywa również państwa członkowskie do ścigania zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości w ramach jurysdykcji krajowych, również wtedy, gdy zbrodnie te zostały popełnione w państwach trzecich lub przez obywateli państw trzecich;

53. wzywa wszystkie państwa społeczności międzynarodowej, w tym państwa członkowskie UE, by aktywnie działały na rzecz zapobiegania radykalizacji i walki z tym zjawiskiem oraz usprawniły własne systemy prawne i sądownicze, tak aby zapobiegać wstępowaniu ich obywateli i mieszkańców do ISIS/Daiszu;

Wtorek, 4 lipca 2017 r.

Wymiar płci w reagowaniu na naruszenia praw człowieka w kontekście zbrodni wojennych

54. podkreśla nieodzowną potrzebę eliminacji przemocy seksualnej i przemocy ze względu na płeć przez zajęcie się problemem powszechnego i systematycznego stosowania takiej przemocy jako narzędzia walki z kobietami i dziewczętami; apeluje do wszystkich państw o opracowanie krajowych programów działania zgodnie z rezolucją nr 1325 Rady Bezpieczeństwa ONZ, wraz ze strategiami walki z przemocą wobec kobiet, oraz wzywa do szerokiego zaangażowania na rzecz wdrożenia tej rezolucji; wzywa do globalnego zaangażowania na rzecz zapewnienia bezpieczeństwa kobiet i dziewcząt od początku każdej sytuacji nadzwyczajnej lub kryzysowej oraz w sytuacjach po zakończeniu konfliktu, wszelkimi dostępnymi środkami, takimi jak dostęp do pełnego zakresu usług dotyczących zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego – w tym do bezpiecznej i legalnej aborcji – dla ofiar gwałtu w czasie wojny; ponadto podkreśla, że kobiety często cierpią z powodu fizycznych, psychologicznych i społeczno-gospodarczych skutków przemocy nawet po zakończeniu konfliktu;

55. jest zdania, że kobiety powinny odgrywać większą rolę w zapobieganiu konfliktom, promowaniu praw człowieka i reform demokratycznych, oraz podkreśla, że systematyczne uczestnictwo kobiet ma istotne znaczenie jako zasadniczy element wszelkich procesów pokojowych i odbudowy po konflikcie; zachęca UE i jej państwa członkowskie, aby wspierały włączenie kobiet w procesy pokojowe i procesy pojednania narodowego;

56. wzywa Komisję, państwa członkowskie i właściwe organy międzynarodowe, aby podjęły odpowiednie działania, takie jak egzekwowanie wojskowych środków dyscyplinarnych, utrzymanie zasady odpowiedzialności hierarchicznej i prowadzenie szkoleń dla wojska oraz personelu pokojowego i humanitarnego dotyczących zakazu wszelkich form przemocy seksualnej;

o

o o

57. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka, rządowi i parlamentom państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu ONZ, przewodniczącemu Zgromadzenia Ogólnego ONZ oraz rządowi państw członkowskich ONZ.
